

Arrest

nr. 97 867 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KERKHOF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 januari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde op 4 september 1997 geboren te zijn en minderjarig te zijn.

U stelde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, tot de Kikuyu-etnie te behoren en afkomstig te zijn uit het dorp Tinganga (Kiambu district). U heeft uw vader nooit gekend. U woonde met uw grootmoeder, uw moeder en uw zus in Tinganga. Toen u in het eerste jaar van de lagere school zat verdween uw moeder. In 2007, toen u in het 5de jaar van de lagere school zat, overleed uw grootmoeder. Uw zus en u konden de school niet langer betalen en bleven thuis. U was toen 10 jaar. Uw zus verdween enkele weken later. U kon niet langer in het huurhuis van uw grootmoeder verblijven en begaf zich naar J. M., voor wie uw grootmoeder destijds nog huishoudelijke klussen had gedaan. J. liet u toe om in haar huis te wonen en betaalde u aanvankelijk voor uw hulp in het huishouden. 2 maanden nadat u bij haar was ingetrokken, introduceerde zij u in het lesbianisme. U hield er niet van en deed het tegen uw zin, maar u had geen onderkomen en geen middelen van bestaan, zodat u geen andere keuze had. J. onderhield u financieel. Ze verbood u te praten over haar relatie met u. Op 19 januari 2012 kwam J. terug van het werk en vond een brief in de gemeenschappelijke postbus van het appartement waar jullie woonden. Het bleek een brief van de politie te zijn. J. zei u dat hierin stond dat zij jullie lesbische relatie ontdekt hadden en dat jullie leven in gevaar was. De volgende dag ging zij werken en na haar werk kondigde zij aan dat ze op zakenreis zou gaan. U voelde zich in de steek gelaten. J. kocht voedingswaren voor een hele maand en gaf u 200 Keniaanse shilling zakgeld. Op 21 januari 2012 vertrok ze op zakenreis. De volgende dag kwam M. K. naar het appartement van J.. Ze vroeg waar J. was, en u vertelde haar over de inhoud van de brief die ze gekregen had. M. nodigde u uit om bij haar te verblijven. Ze kondigde aan dat u zou reizen en regelde uw vertrek. 2 dagen later nam zij u mee naar de luchthaven van Nairobi, waar jullie het vliegtuig naar Brussel namen. U vroeg op 26 januari 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u vreest door de politie opgespoord en opgesloten te worden omdat u in het verleden een (gedwongen) relatie had met een lesbische vrouw. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet lesbisch geaard bent.

U verklaarde tijdens het gehoor door het CGVS op twee verschillende momenten dat u 'niet meer' lesbisch bent (gehoor CGVS, p. 10 en 12), waaruit kan worden afgeleid dat u vroeger wel lesbisch was. Men kan zich echter ernstige vragen stellen bij uw verklaring dat u vroeger lesbisch bent geweest. Wanneer gepeild wordt naar uw gevoelens bij uw intieme en seksuele ervaringen met J., de enige vrouw met wie u dergelijke ervaringen deelde (gehoor CGVS, p. 12), antwoordde u aanvankelijk dat u zich eerst niet goed voelde, maar daarna wel; dat u van haar begon te houden (gehoor CGVS, p. 8). Wanneer dieper werd ingegaan op de redenen van uw verklaring dat u zich eerst niet goed voelde, antwoordde u dat u nooit lesbisch wilde zijn (gehoor CGVS, p. 8); dat het niet goed is om met een meisje te zijn; dat u het anders wilde (gehoor CGVS, p. 9); dat ze u in bed dwong (gehoor CGVS, p. 9), hetgeen weinig positieve beschrijvingen zijn. Wanneer u gevraagd werd of u zich aangetrokken heeft gevoeld tot J., antwoordde u "(...) Ik had haar graag; ik was blij omdat ze deed wat ze voor mij deed; ze zorgde voor mij. Niet omwille van 'the lesbian thing' (...)" (gehoor CGVS, p. 10). Op de vraag of u zich ooit goed voelde de volgende keren, na die eerste [niet zo positieve] intieme ervaring met J., en of u het uiteindelijk leuk vond, antwoordde u dat u het niet leuk kon vinden en dat ze zei dat u het aan niemand mocht zeggen (gehoor CGVS, p. 9-10). Gevraagd of u zich nooit comfortabel heeft gevoeld bij het hebben van seksuele betrekkingen met J., antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 10). Wanneer de PO u vroeg of het dan juist geformuleerd is dat u er niet van hield, dat u het niet wilde, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p. 10). U antwoordde eveneens bevestigend op de vraag dat ze u dwong om iets te doen dat u niet wilde (gehoor CGVS, p. 10). Later zei u nog dat J. niet goed was met u en dat u dingen moest doen die u niet wilde en u bang was dat de mensen u zouden haten (gehoor CGVS, p. 11). Uit als deze verklaringen blijkt onmiskenbaar dat u zich zeer sterk distantieert van lesbianisme – hetgeen in het bijzonder blijkt uit uw uitspraak 'the lesbian thing' - en dat de materiële voordelen die J. u bood aantrekkelijk voor u waren (en haar aantrekkelijk voor u maakten). Uit uw verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat u zich aangetrokken voelde tot J. omwille van haar lesbische geaardheid, doch integendeel, laat staan omwille van uw lesbische geaardheid. Hieruit kan dan ook worden geconcludeerd dat er geen enkele aanwijzing is dat u in het verleden lesbisch geaard bent geweest. Wanneer bovendien wordt gepeild naar uw toekomstplannen, blijkt dat u overduidelijk kiest voor een heteroseksuele relatie ; op de vraag of u een relatie met een meisje of een jongen zou kiezen, antwoordt u dat u beslist zou kiezen voor een jongen (gehoor CGVS, p. 10). Later bevestigde u dat u in de toekomst een relatie met een man wil (gehoor CGVS, p. 11) en dat u graag met een man zou trouwen (gehoor CGVS, p. 12). Uit dit alles kan worden afgeleid dat u niet lesbisch geaard bent (geweest).

Bovendien kan worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen dat u gedurende 4 jaar permanent bij J. heeft gewoond.

U blijkt bijzonder weinig over J. te weten. U was niet zeker van haar herkomst, vermits u verklaarde dat u denkt dat ze van uw dorp afkomstig is omdat u haar daar ontmoette (gehoor CGVS, p. 13). U weet niet hoe haar ouders heten, en weet niet of zij broers of zussen heeft (gehoor CGVS, p. 13). U weet evenmin waar haar familie woont (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd welke studies ze deed, bleek u ook niet zeker te zijn, vermits u stelde dat ze als secretaresse werkte en dat u denkt dat ze die studies deed (gehoor CGVS, p. 14). U kon niet preciseren waar ze studeerde (gehoor CGVS, p. 14). U stelde dat J. voor een NGO werkte, maar de naam van de NGO was u onbekend (gehoor CGVS, p. 15). U bleek de naam van haar baas bij de NGO niet te kennen en kon slechts 1 naam van een collega reproduceren (gehoor CGVS, p. 15). U bleek ook niet te weten of J. kon rijden en wist evenmin of ze een paspoort had (gehoor CGVS, p. 16). Verder kon u ook niet antwoorden op de vraag of zij andere relaties heeft gehad met vrouwen vooraleer zij u ontmoette, en of zij voordien een relatie met een man heeft gehad (gehoor CGVS, p. 18). Gevraagd of zij andere homovrienden of lesbische vriendinnen had bleef u andermaal het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 19). U stelde verder dat J. op business trip ging op 21 januari 2012 (gehoor CGVS, p. 21), maar kon niet preciseren waar ze naartoe ging en of het binnen of buiten Kenia was (gehoor CGVS, p. 22). Deze onwetendheden zijn opmerkelijk, vermits u 4 jaar bij haar beweerde te hebben gewoond (gehoor CGVS, p. 12) en omdat uit uw verklaringen ook blijkt dat jullie veel thuis zaten en met elkaar praatten (gehoor CGVS, p. 17). Ook in het licht van hogervermelde vaststellingen kan uw beweerde (gedwongen) lesbische relatie met J. in twijfel worden getrokken.

Tevens slaagde u er niet in om doorheen uw verklaringen aannemelijk te maken dat u zou worden vervolgd.

U zei dat J. op 19 januari 2012 een brief van de politie kreeg en dat ze zei dat de politie ontdekt had dat jullie een lesbische relatie hadden en dat jullie leven in gevaar was (gehoor CGVS p. 20-23). U verklaarde echter dat u de bewuste brief niet zag (enkel de omslag) en dat u niet weet wat in de brief stond (gehoor CGVS, p. 20). U stelde ook dat de brief enkel aan haar was geadresseerd, omdat u niet bekend was voor de buitenwereld (gehoor CGVS, p. 20). Gevraagd of J. niets zei over de gevolgen van de brief (dat ze haar bij voorbeeld zouden arresteren of ondervragen over wat gebeurd was), antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 20). Vermits u niet weet wat er precies in de brief staat en de brief niet aan u gericht was en u ook onwetend bleek over de gevolgen van de brief voor J., is er geen enkele concrete aanwijzing dat de politie u zou zoeken in verband met de relatie die u met J. zou hebben gehad. Niettemin blijft u erbij u dat de politie u zou zoeken, dat ze u zouden arresteren en dat ze u gedurende 10 jaar zouden kunnen opsluiten (gehoor CGVS, p. 24, 25 en 27). Op de vraag wat voor bewijs ze tegen u hebben, kon u echter niet antwoorden (gehoor CGVS, p. 25). Uw bewering dat de politie u niet zou geloven wanneer u hen zou zeggen dat J. u dwong om met haar seks te hebben, omdat u in die 4 jaar hierover nooit iets tegen de politie heeft gezegd (gehoor CGVS, p. 24), is louter speculatief. Wanneer de politie te horen zou krijgen dat u gedwongen werd om seks te hebben met een niet alleen lesbische maar ook nog pedofiele vrouw, lijkt het eerder aannemelijk dat de politie wél iets tegen J. zou ondernemen, vermits lesbianisme in de Keniaanse strafwet staat als een misdrijf en de Keniaanse autoriteiten en NGO's in Kenia pogingen doen om pedofilieslachtoffers te beschermen en daders te vervolgen (zie informatie in het administratief dossier). Vreemd is verder uw bewering dat J. niet uitermate verontrust leek na het krijgen van de brief van de politie en tegen u zei niet bang te zijn (gehoor CGVS, p. 21). Na het krijgen van de brief op 19 januari 2012 verliet J. overigens niet haar appartement; ze vertrok slechts 2 dagen later (gehoor CGVS, p. 21) en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat ze u zou gezegd hebben dat u het huis moest verlaten. Al deze vaststellingen zijn weinig verenigbaar met uw bewering dat u vreesde vervolgd te worden door de politie.

De vage en weinig overtuigende verklaringen kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan uw jonge leeftijd. Tijdens het gehoor gaf u in het algemeen immers blijk van grote alertheid en zeer goed begrip van de gestelde vragen, alsook van een goede situering in tijd en ruimte. De vaagheden die in uw verklaringen werden vastgesteld betreffen doorgaans vragen over uw directe leefwereld en geen ingewikkelde thema's.

Uit al het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in het verleden een gedwongen lesbische relatie had met een volwassen vrouw. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u Kenia uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat het door u voorgelegde geboortecertificaat betreft kan worden opgemerkt dat het geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die

door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit/leeftijd, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “Schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet”.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat de verzoekende partij – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De afgelegde verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.3. Er bestaat geen betwisting dat verzoekster geen homoseksuele geaardheid voorhoudt. Verzoekster gaf op het CGVS uitdrukkelijk aan dat ze “*wilde nooit lesbisch zijn*”, dat ze gedwongen werd om seks te hebben met een vrouw, en dat ze in de toekomst “*definitely*” een relatie wil met een man (gehoorverslag CGVS, p.8-12). Ook in het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij “*geen lesbische geaardheid ondervindt*” en “*heteroseksueel*” is. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag aldus niet steunt op een lesbische geaardheid en deze expliciet ontkent, ziet de Raad de relevantie niet in van het onderdeel in de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt waarom de lesbische geaardheid van verzoekster ongelooftwaardig is.

3.4. De commissaris-generaal heeft terecht gemeend dat verzoekster niet aannemelijk maakt het slachtoffer te zijn van een “*gedwongen lesbische relatie*”. Vooreerst toont verzoekster niet aan dat haar

ouders, en haar zus overleden zijn alsook haar grootmoeder terwijl iets dergelijk makkelijk aan te tonen is. Evenmin toont verzoekster het bestaan aan van een zakenvrouw J., bij wie ze net als destijds haar grootmoeder, kon werken als huishoudster. Dat deze vrouw verzoekster enkel om “*seksuele diensten*” aannam en indien ze hieraan niet toegaf zou ze “*terug op straat staan*” zijn loutere beweringen. Verzoekster kon deze vrouw J. niet in het minst toelichten terwijl verzoekster vier jaar lang met een vrouw had samengeleefd, voor haar werkte, een intieme relatie met haar had en veel tijd met haar doorbracht (gehoorverslag CGVS, p.17). Verzoekster was onbekend met de meest elementaire gegevens van deze vrouw, met haar afkomst, de naam van haar ouders en wist niet of ze broers of zussen had. Voorts wist verzoekster niet wat J. studeerde, noch voor welke NGO ze werkte, wie haar baas was en kende slechts één collega bij naam. Evenmin wist verzoekster of ze met de auto kon rijden, noch of ze een paspoort had, noch naar welke bestemming ze vertrokken is. Tenslotte kon verzoekster zelfs niet aangeven of ze reeds andere relaties heeft gehad, met vrouwen of met mannen (gehoorverslag CGVS, p. 13-19). Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid, wat de geloofwaardigheid van haar verhouding met deze vrouw manifest ondergraaft.

3.5. Aangezien verzoekster geen lesbische is, noch aantoonbaar dat ze een lesbische vrouw kende, laat staan er een relatie mee had, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat ze omwille van een lesbische relatie gevisieerd werd door de autoriteiten. Ook haar verklaringen kunnen niet overtuigen waar ze beweert dat de politie eerst “*een brief*” gestuurd heeft die ze zelfs nooit gezien zou hebben maar waarvan ze “*vermoedt*” dat de politie hierin te kennen gaf weet te hebben van de homoseksuele relatie. Verzoekster kent noch de exacte inhoud van deze brief, noch weet ze hoe de politie plots weet kreeg van de voorgehouden lesbische relatie, terwijl zij deze strikt verborgen hielden en niemand uit hun omgeving ervan afwist (gehoorverslag CGVS, p.18). Tenslotte kan niet geobjectiveerd worden dat de Keniaanse politie derwijze zou handelen dat wanneer zij vaststellen dat er een ernstig misdrijf wordt gepleegd, dat zij alvorens over te gaan tot vervolging de verdachten er eerst schriftelijk van op de hoogte brengen en hen aldus de gelegenheid geven om aan hun vervolging te ontsnappen. Verzoeksters asielaanvraag komt dan ook over de gehele lijn manifest verzonnen voor.

3.6. Zelfs indien de voorgehouden feiten geloofwaardig zouden zijn -quod non-, dan nog toont verzoekster niet aan dat ze hiervoor haar land van herkomst diende te ontvluchten. Tenslotte benadrukt de Raad dat voor zover verzoekster op 10-jarige leeftijd het slachtoffer werd van verkrachting, zij niet aannemelijk maakt dat zij hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de Keniaanse politie temeer nu de verkrachter van hetzelfde geslacht was als zijzelf en zoals verzoekster zelf benadrukt “*homoseksualiteit strafbaar is*” in Kenia. Dat verzoekster geen familie meer had zijn blote beweringen en bovendien toont verzoekster niet aan dat ze via kennissen of de school of de kerk nergens terecht kon, desgevallend om een andere werkgever te vinden. Aldus maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van de door haar voorgehouden feiten nood zou hebben aan internationale bescherming.

3.7. Verzoekster brengt in het verzoekschrift verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van de vluchtelingenstatus zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Kenia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonbaar dat de gegrondheid van haar asielmotieven

onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK